

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DOROTHY İLE RÜYA GİBİ!!!
BİLLUR KÖŞK

MUPPETS

JASON SEGEL AMY ADAMS CHRIS COOPER

DISNEY CİNEMA "THE MUPPETS" JASON SEGEL AMY ADAMS CHRIS COOPER RASHIDA JONES MALU HOPWOOD BREY NAKEZIE HILARAL GRIFF CHRISTOPHE BECK KISSINA ISHANN RAHEL AZLEY KAMILLA JAMES THOMAS YAPRI AKASHA STEVE SAILAD EDHINHO VINCEMAN OTIN BURGESS AG
YAPRI YORHAN HAN JASON SEGEL NIKOLAS STOLLER JOHN G. SCATTI MARTIN G. DANKER YAPRI DAVID HERRMANN TODD LEBERMAN YAPRI JASON SEGEL A NIKOLAS STOLLER YONETMEN JAMES BOON

ŞİMDİ VE DE!

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://frantey.org>

© 2012 Disney

FRANSIZ POLİSİYELERİ KİMLİK ARAYIŞINDA...

SUNU NET BİÇİMDE ANLAMIŞ BULUNUYORUZ: FRANSIZ POLİSİYE SİNEMA GELENEĞİNDE İŞİN İÇİNE LUC BESSON girmedeği zaman 'ilginç' filmler görme şansımız yükseliyor. Bu hafta gösterime giren "Soluksuz Gece"yi (Nuit Blanche) izledikten sonra bu fikir daha da netleşti kafamızda.

Fransız sinemasının her döneminde önemli bir yer tutan, adeta bu sinemanın atardamarı olan polisiye geleneği, Besson'un 'senaryo fabrikası' sayesinde silinmeye yüz tutmuştu. Belli bir noktaya kadar enfes işler çıkaran sinemacı, özellikle 2000'li yıllarla birlikte rotasını şaşırp orijinalliğini kaybettiği gibi, Fransız polisyelerini de aşağılara doğru çekti.

Ancak son zamanlarda Besson'un hakimiyetini kıran 'yeni' bir polisiye anlayışı hakim olmaya başladı Fransız sinemasında. Hikayelerde insanı öne çıkaran, anti-kahraman formüllerinin yeni baştan yazılmasına vesile olan, tempolu anlatımdan ödün vermeyen bir polisiye geleneği yeşeriyor son yıllarda. Besson'un 'duygudan yoksun' itiş kakış sinemasının modası geçiyor belli ki. Hâlâ Besson'vari kimi numaralara başvuruyor yeniler de, ancak bunları gözümüzü boyamak için kullanmıyorlar. Aksine, gerekli noktalarda

bunları devreye sokup bir 'anlatı aracı' olarak değerlendiriyorlar. İşin özü, amaç değil araç oluyor onlar için Besson hamleleri.

Yeni polisiye gelenek, Hong Kong ve Güney Kore polisiye geleneklerinden de besleniyor aslında. Karakterlerin yalnızlığı, iletişimsizliği, çoğu zaman çürümüşlüğü, buna rağmen insani reflekslerini kaybetmemiş olmaları, hep Uzakdoğulu karakterlerin yolculuklarını hatırlatıyor. Bunda, özellikle Güney Kore polisyelerinin inanılmaz çıkışının etkisi de var kuşkusuz. Kan revandan kaçınmayan, ancak bunları hep 'duygu'yla desteklemeyi bilen Güney Kore polisyeleri, Fransızlara iyi örnek oluyorlar anlaşılır.

Jean-Pierre Melville'den günümüze uzanan süreç boyunca kendi içinde bir gelenek oluşturmayı başaran Fransız polisiyesi, kaybolmaya yüz tutan sihrini yeniden kazanmaya başlıyor şimdilerde. Henüz tam bir 'kimlik' oluşturmuş durumda değil, ama geleceğe dair umut vaat eden bir görüntüsü var. Nereden gelirse gelsin, bir 'ilham perisi' dokunmuş belli ki Fransız sinemacılara. En büyük kazançlarıysa, dediğimiz gibi Luc Besson etkisinden sıyrılmaları gibi görünüyor. Salonlarımıza pek sık uğramasalar da, Fransız polisyelerini olabildiğince yakın takibe almakta fayda var. Başyapıtlarını henüz çekmiş değiller, ama bir noktada oraya da ulaşacaklarını öngörmek zor değil...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: T. ARSLAN, O. ÖZYURT, E. ÇELİKTUĞ, B. GÖL, J. BARIŞ, Ç. GÜNERBÜYÜK, K. E. AYSEL, M. ERŞAHİN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Sezar Ölmeli (Cesare Deve Morire); Mahşer Günü (The Divide);
Liseli Polisler (21 Jump Street); Soluksuz Gece (Nuit Blanche);
Hayatının Seçimi (The Ledge); Madagaskar 3: Avrupa'nın
En Çok Aranları (Madagascar 3: Europe's Most Wanted);
Lanetli Kız (Dictado); Anahtar.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan'dan Necip Sarıcı'ya açık mektup...

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Sinema tarihinin en ünlü müzikal masalı karşınızda:
"Billur Köşk" (The Wizard Of Oz)... Kemal Ekin Aysel imzasıyla.

26 ESRAR PERDESİ

Janet Barış, 65. Cannes Film Festivali izlenimlerini
Arka Pencere okurlarıyla paylaşıyor.

30 GİZLİ AJAN

İtalyan usta Pupi Avati'den 'gölgede kalmış' bir aşk filmi:
"Kalbim Başka Yerde" (Il Cuore Altrove)... Murat Erşahin imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

O'nun Hikayesi (Histoire D'O); Demir Leydi (The Iron Lady).

36 SAPIK

Reha Erdem'den iki film birden; Yeşim Ustaoglu'ndan aşk filmi;
Rekin Teksoy'dan son kitap; Bir kitap da Hülya Uçansu'dan;
Bardağın dolu tarafı, Akademi kuruldu... Olkan Özyurt imzasıyla.

SEZAR ÖLMELİ

ORJİNAL ADI Cesare Deve Morire

YÖNETMENLER Paolo & Vittorio
TavianiOYUNCULAR Cosimo Rega, Salvatore
Striano, Giovanni Arcuri,
Antonio Frasca, Juan Dario Bonetti,
Vincenzo Gallo

YAPIM 2012 İtalya

SÜRE 76 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

MIKE LEIGH BAŞKANLIĞINDAKİ JÜRİ, BU YILKI BERLİN FİLM FESTİVALİ'NDE ALTIN Ayı'yı Taviani'lerin son çalışması "Sezar Ölmeli"ye verdiğinde epeyce eleştirilmişti. Özellikle de fazla 'muhafazakar' bir seçim olduğu üzerinde yoğunlaşmıştı bu eleştiriler. Peki haklı mıydı böylesi bir bombardımana girişenler? Filmi izledikten hemen sonra bu soruya verilecek cevap, "Pek değil" oldu, en azından bizim nazarımızda.

Taviani kardeşler, İstanbul Film Festivali'nin son gününde seyirci karşısına çıkan bu çalışmalarıyla, hâlâ 'insana dokunma' konusunda önemli bir bakışa sahip olduklarını gösteriyorlar. Her ikisi de 80 yaşını aşmış İtalyan ustalar, yarı belgesel bir anlatımı benimsedikleri eserlerinde, kameralarını Roma'daki bir hapishanenin içine sokuyorlar. Meseleleri sadece bu değil tabii. Güvenliğin en üst düzeyde olduğu bu hapishanedeki mahkumların, William Shakespeare'in "Jül Sezar"ını sahneleme çabalarını takip ediyoruz hikayede.

Renkli açılan, daha sonraysa zamanda geriye dönerek siyah beyaza yönelen film, çoğu 'azılı' suçlulardan oluşan mahkumların oyuna hazırlık sürecinde yaşadıkları yoğunlaşmayı, bulundukları durumun çıkmazlığına rağmen azami motivasyonla bu oyuna asılmalarını önümüze getiriyor. Koşullar ne olursa olsun, ne tür 'günahlar'a sahip olurlarsa olsunlar, bu mahkumların 'insan olma' erdemine sıkı sıkıya tutunmalarını resmediyor film. Devletin ve toplumun 'yüz karası' olarak damgalanan karakterlerin, kendileri için bir varoluş serüvenine dönüşen oyun, bir yandan da sağlam bir rehabilitasyon anlamına geliyor, ki bunun sonuçlarını finaldeki 'bilgiler'de görüyoruz zaten.

'İhtiyarlara yer yok' klişesini ellerinin tersiyle iten Taviani kardeşler, kariyerlerinin belki de son filminde 'kısa ve öz' bir yaklaşımla Shakespeare'in metnini bir alt metin yaratma amacıyla kullanan ikili, Jül Sezar'ın 'ölmeyi hak edip etmediği' konusunda bir fikir jimnastiğine sokuyorlar karakterlerini. Hiçbiri 'basit suçlu'

değil buradaki mahkumların, uzun yıllar boyunca hapisane duvarlarından başka bir şey göremeyecekleri açık, hatta aralarında ömür boyu mahkumlar da var. Onların bu durumunu en azından kısa bir süreliğine de olsa ortadan kaldıran oyun, 'özgürlük' üzerine de düşülmelerine vesile oluyor. Finalde, mahkumlardan birinin yeniden hücrelerine girdiğinde söyledikleri, özgürlük kavramının onlar için ne anlama geldiğini belgeler nitelikte.

"Sezar Ölmeli"yi genel çerçevede 'didaktik' bulanlar da olabilir, ki belli oranda buna hak vermek de mümkün. Mahkumların rehabilitasyonu için zaman zaman başvurulanan tiyatro, 'geçici bir çözüm' olarak benimsenebilir, ama meselenin köklerine inmek adına kesin çözümdür demek yanlış olur. Üzerlerine her türlü kapının kapandığı insanların, böylesi bir hamleyle çözümleri beklenemez, beklenmemeli. Belki ilk hamle olarak doğru sayılabilir, ama devamı getirilmediği takdirde etkisi sınırlı kalacaktır, bu kesin. Filmin genelinde, tiyatronun her şeyi başarması öngörüldüğü. Bunun doğru bir yaklaşım olmadığı aşıkarken, yalnızca Jül Sezar'ın ölüme doğru giden serüvenindeki 'öldürenlerin vicdani sorgulamaları'na ekstra anlamlar yüklemek ne derece doğrudur, o da tartışılır.

Böylesi bir handikaba rağmen, izleyiciyi meselesinin içine çekebilen bir film "Sezar Ölmeli". Bunu da daha çok iç içe geçen hikayelerde sağlıyor. Mahkumların oyun için çalışırken bir yandan da oyunu yaşamalarını etkili bir kıvamda sunuyor Taviani'ler. Gerçek mahkumların gerçek hikayelerini anlatmalarına karşın, bunu belgesel mantığına sığınarak yansıtmıyorlar. Aksine dramatik kurguya epeyce önem verip mahkumları birer 'aktör'e dönüştürme başarısını gösteriyorlar. Mahkumlardan Salvatore Striano'nun hapisten çıktıktan sonra oyuncu olmasıysa onların bu konudaki yaklaşımlarının doğruluğunu gösteriyor bizlere.

Bu 'küçük' filmin en çarpıcı yanı, daha önce de söylediğimiz gibi, mahkumların "Ölmeli!" argümanına karşı geliştirdikleri refleksler. 'Hayat

'İhtiyarlara yer yok' klişesini ellerinin tersiyle iten ve her ikisi de 80 yaşının üzerinde olan Taviani kardeşler, kariyerlerinin belki de son filminde 'kısa ve öz' bir yaklaşımla karşımıza çıkıyorlar.

'Hayat alma'
motivasyonu ile hareket
etmiş mahkumların,
gene hayat almak
üzerine bir metnin
barındırdığı paradoksu
yaşamaları, filmin de
ruhunun kabartıyor.

alma' motivasyonu ile hareket etmiş adamların, gene hayat almak üzerine yapılan bir metnin barındırdığı paradoksu yaşamaları, filmin de ruhunun kabarmasını sağlıyor. Shakespeare'in metni sayesinde daha önce kendilerine yöneltmedikleri sorularla muhatap olmalarıysa hikayenin ritmini belirliyor. Oyunun rotasına uygun bir yol izliyor, canlandırdıkları karakterlerle birlikte hareket ediyor, 'kazanım' noktasında alabileceklerini alıyor, ruhlarına yapışan 'kir'den arınmanın formülünü arıyor, belki de bir tür 'arınma'nın içine hapsoluyorlar. Metindeki 'çatışma' duygusu, onları daha aşağılara inmeye yönlendiriyor, o güne kadar yaşadıkları 'şablon'dan uzaklaşmaya itiyor. Filmin temel sorusu da bu noktada kendini belli ediyor: Yaptıkları seçimler mi, yoksa yapmadıkları mı onları bu noktaya taşıdı?

"Sezar Ölmeli"nin görünen ve görünmeyen katmanları arasında turlamak heyecan verici. Belirgin şekilde bir 'öğreten adam' görüntüsü verse de, anlık değişimlere gebe hikayesindeki 'gerçek olamayacak kadar gerçek' potansiyeli, oldukça çekici kılıyor Taviani'lerin filmini. Üstatlar, son derece temel bir insanlık durumunu sanatsal bir form ile bütünleştirerek insan üzerine etkili cümleler sarf ediyorlar. Shakespeare'deki 'çarpışan duygular'ı görünür kılan bir stille filmlerine uygun atmosferi ortaya çıkarıyorlar, ki onların 'sonuca odaklı' sinemalarının son ürünü de bu amaca hizmet ediyor en nihayetinde. [1]

Gerçek mahkumların oyunculuk becerileri, birçok gerçek aktörü aratmayacak yetkinlikte...

Taviani'lerin sinema dilinin bir miktar 'eskimiş' görüntüsü, ara sıra anlatılan önüne geçiyor.

K A T E B E C K I N S A L E

KARANLIKLAR ÜLKESİ

UYANIŞ

UNDERWORLD
AWAKENING

ŞİMDİ **Blu-ray 3D**™ **DVD**™ **VE** **VCD**™ **'DE!**

tiglon

18 Yaş ve Üzeri
Görüntü İçerir.

Siddet ve Korku
İçerir.

© 2012 Lakeshore Entertainment Group LLC. Tüm hakları saklıdır.
© 2012 Kapak ve Tasarım Sony Pictures Home Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

LAKESHORE
ENTERTAINMENT

SCREEN GEAR

SONY

HOME
ENTERTAINMENT

SONY
PICTURES
HOME
ENTERTAINMENT

MAHŞER GÜNÜ

HER NE KADAR FİMLERİ ELEŞTİRMENLER NEZDİNDE DÜŞÜK YILDIZLAR ALMAYA devam etse de Fransız yönetmen Xavier Gens'in kendine özgü bir 'karanlık dünyası' var ve bu dünyayı her projesinde kurmakta tutarlılık gösteriyor. "Sınır(da)"da (Frontier(s)) Fransa'nın aşırı sağcı bir hükümete teslim oluşunun en marjinal ifadesini yoğun kan ve şiddetle perdeye taşıırken, seyirciye de filmdeki karakterlerin içine düştüğü açmazları hissettirmek için elinden geleni yaptığını hatırlayın. "Mahşer Günü"nde de bu frekansı tutturuyor.

Kıyamet-sonrasını anlatan filmlerin pek çoğu çıkışsız bir sonla biter, tabii "Son Umud" (Children Of Men) gibi istisnalar da vardır. Ama Gens'in distopyası iyice umutsuz bir manzara sunuyor.

Film, New York'a, nedenini bilmediğimiz bir nükleer saldırının görüntüleriyle açılıyor. Bombalar yaklaşıyor ve yüksek bir apartmanın sakinleri panikle dışarı kaçmaya çalışıyor. Dışarı çıkanları kesin bir ölüm beklediğinden yedi kişilik bir grup, apartmanın sığınağına kendilerini güç bela atıyorlar. Sığınağın hakimi apartman görevlisi Mickey'nin (Michael Biehn) egemenliğinde, depolanmış su ve yiyeceği kontrollü bir şekilde tüketerek geçiren grubun bu kısıtlı alanda uzun süre barış ve uyum içinde yaşamasını beklemek saflık olur. Mickey'ye duyulan güven, onun özel bir bölümde yiyecek istiflediğinin fark edilmesiyle sarsılır, yeni liderler ortaya çıkar ve dış dünyadan gelen bir müdahale, sığınağı iyiden iyiye bir umutsuzluk alanına dönüştürür. Steril giysili görevliler, Marilyn'in (Rosanna Arquette) kızını kaçırmış, kızın akıbetini öğrenmek için dışarı çıkan Josh (Milo Ventimiglia) radyasyona maruz kalır ve sığınakta psikolojik ve ahlaki çürümeye ivme kazanır.

Gens'in seyirciyi köşeye sıkıştırmak için her yolu deneyen bir yönetmen oluşu burada da kendini gösteriyor. Sanki bir video oyunundaymış gibi, karakterler verili şartlar karşısında var olma savaşı verirken, özellikle sığınağın gün yüzü görmeyen dış dünyadan soyut yapısı bu karanlık distopyaya kusursuzca hizmet ediyor. Örneğin, dışarıdan gelen görevlilerden biri öldürüldüğünde,

cesedin parçalanıp kanalizasyon sisteminden gönderilmesi gerekiyor. Aynı sistem, gene de umudun dışarıda olduğunu düşünen Eva'ya da (insanoğlunun umudu, yeni bir Havva mı?) yardım ediyor.

Sığınaktaki yaşantının gitgide çirkinleştiği sekansların başında, kızının kaçırılmasından sonra yavaş yavaş çıldıran Marilyn'in gruptaki iki kişinin, Bobby (Michael Eklund) ve Josh'un cinsel istismarına maruz kalışı geliyor. Marilyn karakterini Rosanna Arquette'in canlandırması başlı başına bir ironi aynı zamanda. Hep taze kan arayan dev bir vampire benzeyen Hollywood sisteminin özellikle belli bir yaşın üzerindeki kadın oyunculara karşı olan hoyrat tutumunu, çektiği belgesel "Kayıp Aranıyor: Debra Winger"da (Searching For Debra Winger) gösteren Arquette, sığınağın 'düşmüş meleği'ne dönüşüyor adeta.

Xavier Gens, filmi sahne sırasına göre çekmiş ve oyuncuların zayıflamaları için de bir diyetisyen devreye girmiş. Bunlar, karakterlerden bazılarının ruhen ve kalben insanlıktan çıkış noktasına gelmelerine görsel anlamda yardımcı oluyor ama filmin önemli kusurlarından birini kamufle edemiyor. O da, karakterlerin geçmişlerine dair fazla bir veri sunulmaması. Bu da onların -özellikle sadistleşenlerin- motivasyonlarıyla aramıza kalın bir duvar örüyor. Mesela apartman görevlisi Mickey hakkında insan ne düşüneceğini bilemiyor. Paranoyak mı, tüm bu kötü gidişatı önceden görebilmiş bir bilgeliğe mi sahip, yoksa gerçekten de herkesten daha fazla yaşamak için yiyecekleri bencilce istiflemiş biri mi?

Açılış sahnesi, Xavier Gens'in gördüğü bir kabusu dayanan "Mahşer Günü" her şeyin sıfırlandığı bir dünyada insan ruhunun kötülük potansiyelinin sınırsızlığını gösterme konusunda olabildiğince ileri gitmeye çalışıyor, ama şiddet pornosuna dönüşmesine ramak kalıyor. [A]

Yaratıldığı atmosfer ile sarsıcı olmayı başaran "Mahşer Günü"nün Eva'nın gözünden gösterdiği açılış sahnesi son derece çarpıcı.

Marilyn'in başına gelenler filmin en rahatsız edici sahnelerine dönüşüyor.

ORIJİNAL ADI The Divide

YÖNETMEN Xavier Gens

OYUNCULAR Michael Biehn,

Lauren German, Rosanna Arquette, Milo Ventimiglia, Courtney B. Vance, Ashton Holmes

YAPIM 2011 Almanya-ABD-Kanada

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Duka Film

Kıyamet sonrası insanlıktan çıkma durumlarının son örneklerinden biri olan film, salonu seyirciye dar ettirmeyi başarıyor.

LİSELİ POLİSLER

KÜLTLEŞMİŞ "21 JUMP STREET" DİZİSİNİN SİNEMA VERSİYONU "LİSELİ POLİSLER", Hollywood'un bitmek bilmeyen yeniden yapımlar, devam filmleri, başlangıç öyküleri, televizyondan ya da sahneden beyazperdeye transferler furyasının en yeni örneklerinden. 1980'lerin ikinci yarısında kendine geniş bir hayran kitlesi edinen ve Johnny Depp'i starlığa taşıyan dizinin bu yeni uyarlamasında, animasyon kökenli Phil Lord ve Chris Miller'in (en son 2009'da "Köfte Yağmuru/Cloudy With A Chance Of Meatballs"u yönetmişlerdi) imzası var. Gizli bir görevle liseye geri dönen beceriksiz polis memurlarının öyküsü etrafında gelişen ana izlek korunmuş olsa da, aradan geçen yirmi yıl, ortaya çok daha farklı bir filmin çıkmasına yol açmış. Esas itibarıyla polisiye boyutuyla öne çıkan dizi, Lord ve Miller'in ellerinde daha sulu bir aksiyon-komedi kırmasına dönüşüyor.

Senarist Michael Bacall öyküyü günümüze uyarlarken, iki ana karakter arasındaki zıtlığın altını kalın çizgilerle çizmeyi tercih etmiş. Başroldeki Jonah Hill'in de katkıda bulunduğu senaryo, Amerikan 'okul filmi' geleneğinin tipik öğelerini (popülerite kaygıları, 'milli olma' çabası, büyük ev partileri, uyuşturucu denemeleri, vb.) bilinçli bir şekilde aşırıya kaçan bir aksiyonla harmanlıyor. Ancak bu bilindik formülü 2000'ler bağlamına oturtan esas etmen, filmin azınlıklar, eşcinseller ve farklı toplumsal sınıflar konusundaki stereotiplere bakışı ve 'siyaseten doğruculuk' kavramı etrafında ördüğü mizah anlayışı. "21 Jump Street" dizisi, Siyahları, Hispanikleri, evsizleri, suçluları, madde bağımlılarını, kısacası Beyaz orta sınıfın dışında kalan hemen bütün karakterleri stereotipler halinde sunduğu için eleştiriliyordu. "Liseli Polisler" eldeki bu malzemeyi alıyor ve 90'lardan itibaren Amerikan toplumunda gitgide daha hassas bir mesele haline gelen 'siyaseten doğruculuk'u alaşağı eden esprilere katık ediyor. Filmin bu 'kendinin farkında' mizah anlayışı, elbette en başta çalışan ama sosyal anlamda beceriksiz Schmidt ile yakışıklı ama yarım akıllı

Jenko karakterlerinin karikatürize sunumuyla ortaya çıkıyor. Ancak bunun da ötesinde, iki genç polisin gizli görevle geldikleri okuldaki öğrenci tiplerinde (popüler, asi, 'inek', vb.), filmin başında ve sonunda karşılaştıkları motosikletli uyuşturucu çetesinde ve en çok da öfkeli Siyah polis karikatürü olarak çizilen amirleri Yüzbaşı Dickson'da (ki bu karakteri 80'lerin sonunda polis baskısına ve ayrımcılığa isyan eden şarkılarıyla ün kazanan hip hop yıldızı Ice Cube'un canlandırması da ayrıca anlamlı) açık bir biçimde bu 'siyaseten yanlış' olma çabasının izleri var. Bu 'kendinin farkında' mizahın nispeten parlak anlarından biri, Schmidt ve Jenko'nun, okul bahçesinde Siyah ve eşcinsel bir genci pataklamalarının ayrımcı bir davranış olmadığını; tam aksine, sırf Siyah ve eşcinsel olduğu için ona bir şey yapmamalarının ayrımcı bir davranış olacağını okul müdürüne açıklamaya çalıştıkları sahne.

Ne var ki "Liseli Polisler" in 'siyaseten doğruculuk' la dalga geçme silahı, nihayetinde filmin kendine yöneliyor. Zira her türlü sosyal, etnik ve cinsel stereotipin parodisini yapan film, onca hırgürün sonunda diğer herkesin bertaraf olduğu ve iyi niyetli Beyaz polislerin zafere ulaştığı finaliyle, söz konusu stereotipleri yeniden üretmiş ve onaylamış oluyor. Ahlaki bir tabu haline gelen 'siyaseten doğruculuk' la dalga geçmek, filmin kendisini de ahlakçı olmaktan kurtarmıyor ne yazık ki.

Son olarak, Amerikan komedilerinin yükselen yıldızı Jonah Hill hakkında iki çift söz etmek gerek. Her filmiyle biraz daha parlayan ve geçtiğimiz sezon "Kazanma Sanatı" (Moneyball) ile 'En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu' dalında Oscar adayı olan Hill, sanki kısacık kariyerinde daha şimdiden kendini tekrar etmeye başladı. Kızlar karşısında eli ayağına dolaşan, beceriksiz ama sempatik karakteri daha önce de pek çok kez canlandırmıştı.

Karakterlerin uyuşturucu etkisinde yaşadıklarını tasvir eden kısım, filmin en komik sekanslarından biri.

Filmin en heyecan verici sürprizinin Johnny Depp ve Peter Dinklage'in konuk oldukları sahne olması düşündürücü.

ORJİNAL ADI 21 Jump Street
YÖNETMENLER Phil Lord, Chris Miller
OYUNCULAR Jonah Hill, Channing Tatum, Brie Larson, Dave Franco, Ice Cube, DeRay Davis, Rob Riggle, Dax Flame
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 109 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

Johnny Depp'i starlığa taşıyan ve polisiye boyutuyla öne çıkan dizi, Lord ve Miller'in ellerinde daha sulu bir aksiyon-komedi kırmasına dönüşüyor.

SOLUKSUZ GECE

FRANSIZLARA ÖZGÜ POLİSİYE DEYİNCE AKLA İLK LUC BESSON'UN YAZDIĞI "TAKSİ" (TAXI) serisi gelir. Aynı zamanda oyuncu olan yönetmen Fransız yönetmen Frédéric Jardin ise yeni dönem Fransız polisiyesinde öne çıkacak gibi görünüyor. Jardin'in yönettiği "Soluksuz Gece" hem aksiyon hem de senaryonun işleniş açısından parlak bir örnek.

İlk bakışta senaryo çok klişe gibi görünebilir, polislerden Vincent bir uyuşturucu şebekesine kuryelik yapar, daha en başta yanına aldığı başka bir polisle birlikte karışık işler içerisinde olduğunu anlarız. Şebekeden çaldığı içi kokain dolu bir çanta başını derde sokar, oğlu kaçırılır, tam sakladığı yerden çantayı alıp oğlunu geri alacakken, olaylardan haberi olmayan başka bir polis çantayı bulup yerini değiştirir. Vincent oğlunu kurtarmak için kokain değil de un dolu bir çantayı kullanınca işler daha da içinden çıkılmaz bir hale gelir. Böylelikle yavaş yavaş hem polis ağının hem de uyuşturucu şebekesinin nasıl işliyor olduğunu çözmeye başlarız. Vincent av değil, avcıdır yani aslında polisin içindeki fareyi yakalamak için kuryelik yapmaktadır. Diğer yandan şebekenin kendi 'alışveriş' biçimi de karışık olduğu kadar herkesin gözünü kırpmadan birbirine silah çekebileceği, acımasız bir yapıdır.

Aksiyonun göbeği büyük bir müzik kulübü, kulüp sadece dans edilen değil aynı zamanda bilardo oynanan, restoranı bulunan büyük bir mekan. Film ilk sahne sonrasında sadece bu kulüpte geçiyor, zaten filme ismini veren 'soluksuz gece' bu kaos içerisinde yaşanan tek bir mekandaki tek bir geceye odaklanıyor.

Genellikle aksiyon filmlerinde karakterlerin psikolojisi yüzeysel bir şekilde geçer, pek ayrıntıya inilmez. Jardin'in yönettiği "Soluksuz Gece" de de durum farklı değil ama zaman zaman Vincent'in yüzüne doğrulan yakın plan kamera oğlunu kurtarmak isteyen bir babanın halet-i ruhiyesini ve adeta yavrusunu koruyan bir kaplan gibi herkese saldırmayacağına altını çiziyor.

Kameranın devinimi, aksiyonu klasik bir hareketlilikten öte seyirciyi de peşinden

sürükleyen bir yapıya büründürüyor. Bu açıdan bakıldığında Jardin'in tarzı aksiyon filmlerini çok sevmeyenler için bile cezbedici olabilecek türden. Bir buçuk saati aşan zaman su gibi akıp giderken, özellikle mutfakta geçen sahneler aksiyon dozunun arttığı hesaplaşmanın anahtarlarını açık eden kısımlar olarak yansıyor.

Filmin bir sürprizi de seyircinin "Duvara Karşı"yla (Gegen Die Wand) tanıdığı Birol Ünel. Ünel, Yılmaz karakteriyle psikopat bir Türk'ü canlandırıyor, uyuşturucu şebekesinden olan Yılmaz zaman zaman Türkçe konuşuyor... Bazı kısımlarda Türklerle ilgili "Bir de Avrupa Birliği'ne girmek istiyorsunuz" ya da "Seni çılgın Türklere veririm" gibi aşağılayıcı, rahatsız edici söylemlerin olduğunu da söylemek gerekir.

Vincent'i canlandıran Tomer Sisley, filmi sırtında taşıyan karakter olarak başarılı bir oyunculuk sergiliyor, özellikle ayrıntılı ve bitmek bilmeyen çatışmalı, kavgalı sahnelerde hiç aksamıyor. Diğerleri ise ona eşlik eden enstrümanlar gibi duruyor. Her ne kadar bütün bu gürültü ve kovalamacanın bir Shakespeare trajedisi gibi herkesin ortak bir alanda yavaş yavaş öldüğü ve olayların su yüzüne çıktığı bir yapısı olsa da bir noktadan sonra kaos normalleşmeye, herkesin hayatta kalmak için siper aldığı bir sürece dönüşüyor.

"Soluksuz Gece" seyircisinin de zihnini yoran türden bir aksiyon, iyi polis kötü polis oyunu zaman zaman izleyicinin kafasını karıştırırken, kimin nerede durduğunu anlamlandırmanın güç olduğu bir noktaya tekabül ediyor. Frédéric Jardin, finali kısmen de olsa ucu açık bırakarak genellikle çözüme bağlanan polisiye filmlerden farklı bir yol denemiş.

Film, yakın planlara, detaylara ağırlık veren ama aynı zamanda soluğu kesilmeyen farklı bir aksiyon, bir noktada estetik bile denebilir.

Klişe bir fikirden çıkan senaryo zekice yazılmış başarılı bir polisiyeye dönüşüyor.

Herkesin birbirini kalabalık bir gece kulübünün ortasında bu denli rahat öldürebilmesi kafa karıştırmıyor değil.

ORIJİNAL ADI Nuit Blanche

YÖNETMEN Frédéric Jardin

OYUNCULAR Tomer Sisley,

Serge Riaboukine, Julien Boisselier,

Joey Starr, Birol Ünel, Lizzie Brocheré

YAPIM 2011 Fransa-Belçika-Lüksemburg

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM M3 (Mars Production)

Yakın planlara, detaylara ağırlık veren, özenli çekilmiş ama aynı zamanda soluğu kesilmeyen farklı bir aksiyon... Bir noktada estetik bile denebilir.

HAYATININ SEÇİMİ

AMERİKAN RADİKAL DİNDARLIĞI BAĞIMSIZ AMERİKAN SİNEMASININ HER ZAMAN ilgisini çeken bir konu olmuştur. "Hayatının Seçimi" merkezde bir aşk üçgenini anlatıyor olsa da 'dindarlık' ve 'ateistlik'i uç boyutlarda yaşayan iki adamı karşı karşıya getiriyor. Filmin senarist yönetmeni Matthew Chapman ikisine de bu seçimleri için ağır bedeller ödetiyor sonuçta. Ortalarında kalan genç kadın ise iki tarafa da yaranamayan bir profil sergiliyor... Ama yine de Chapman bu üçgenin tam da ortasında durup olaylara tümüyle 'objektif' bakma konusunda bir zorluk yaşamıyor değil.

Alışılmışın dışında tek bir çerçeveye odaklı bir jenerikle açılıyor film. Bir kilisenin yükselen kulesinin tepesindeki haç, en arkadaki fabrikaların ve ortalarında kalan modern bir binanın üzerine binmiş, üstlerine yükselmiş sanki... Bu sıkışık resmin içinde küçücük bir boşluk yok neredeyse... Gökyüzünün bir kısmı fabrikaların dumanıyla, bir kısmı binanın bir parçasıyla, bir kısmı da haçla kapanmış... Soluk almaya yer yok!

Filmini ana öykünün yan karakteriyle açıyor Chapman. Garip bir yardımında bulunmak üzereyken doğuştan kısır olduğunu öğrenen bir polis memuru olan Hollis'in iki çocuğu vardır aslında! Hollis'in yolu hayatının bu en büyük çöküşünü yaşadığı gün, intihar etmek için yüksek bir binanın pervazına çıkan Gavin ile kesişir. İntihar vakalarında psikolojik danışmanlık yapan Hollis, Gavin'i ikna etmeye çalışırken onun hikayesini baştan aşağı dinler...

Karısı ve çocuğunu kaybettikten sonra inancını da yitirmiş bir adam olan Gavin bir otelde yöneticilik yaparak ayakta durmaya çalışırken yeni tanıştığı evli komşu Shana'ya âşık olur. Ama Shana'nın dindar kocası Joe bir süre sonra devreye girecektir...

Chapman açılıştaki kullandığı sıkışık resmi bütün filme yayıyor. Hikayesini olabildiğince genel plana çıkmadan, hep sıkışık çerçevelerle anlatmayı tercih ediyor... Modern insanın bu duygusal ve sosyal sıkışıklığını objektif seçimleriyle de belli ediyor. Ancak Chapman'ın

ağır akan kurgusu ve karakterlerin birbirleriyle olan duygusal çatışmasını diyaloglarıyla birbirlerine dökülerek sunma çabası filmi büyük oranda zedeliyor. Birbirlerini zamanında kurtarmış ve dine sarılmış bir çift olan Shana ve Joe'nun yaşadıkları ilişki sadece diyaloglarda geçiyor gibi. Shana'nın içinde kopan fırtınaları az çok anlayabilsek de Joe'ya yönetmen biraz daha insafsız davranmış sanki. Çünkü onun karşısına daha 'insan', daha sosyal ve yaşadığı büyük dramlara rağmen kendisini yenileyebilmiş ateist Gavin'i koymuş ve onu Joe'dan daha çok sevmiş. Dolayısıyla seyirciyi Joe'nunkinden çok Gavin'in dramına yaklaştırmayı tercih etmiş. Ne de olsa filmin 'sempatik' âşık erkeği o. Bu da filmin aslında çok daha etkili olabilecek 'inanç dünyası'nı sorgulayan kısmını büyük oranda zedelemiş. Yani birini diğerine tercih ettiğini açıkça belli etmiş Chapman...

Sempatik, âşık erkek dedik ama bir yandan da Gavin kolay ısınabileceğiniz bir romantik kahraman da değil doğrusu. Sinemadaki en büyük rolünde Charlie Hunnam'ın beden dili ve tarzındaki hafif iticilik bir yerden sonra idare edilebiliyor ama bira ikram ettiği kızın şişeyi dişleriyle açtığını görünce ona "kendime not: oral seks teklif etmeden önce bir daha düşün" gibi sempati yokunu bir espri yapabiliyor!

Gavin'in anlattıklarından sonra dini mini bırakıp 'hayat devam ediyor' diyen Hollis'in hikayesi de meze gibi kalıyor kenarda. Gavin'in dairesini paylaştığı 'sevimli' eşcinsel arkadaşın yaşadığı ilişki de bir Ferzan Özpetek filminden araya karışmış gibi duruyor!

Sonuçta klasik aşk üçgeni hikayesinin tuzaklarına düştüğü için hedeflediği, fikirleri 'tartıştırmak' konusunda başarısız kalan bir film "Hayatının Seçimi". Yine de Hollywood'dan sıkça gelen filmlerden biri değil. [\[1\]](#)

Patrick Wilson kulisine çizilen alanda elinden geldiğince 'sıcak' bir performans sergiliyor yine de.

Filmin diyalogları fazla gezeve. Karakterler yaşadıkları tüm duyguları kelimelere döküyorlar...

ORJİNAL ADI The Ledge

YÖNETMEN Matthew Chapman

OYUNCULAR Charlie Hunnam, Liv Tyler,

Patrick Wilson, Terrence Howard

YAPIM 2011 ABD-Almanya

SÜRE 101 dk.

DAĞITIM Pinema (Mars Entertainment)

Klasik aşk üçgeni hikayesinin tuzaklarına düştüğü için hedeflediği, fikirleri 'tartıştırmak' konusunda başarısız kalan bir film "Hayatının Seçimi".

MADAGASKAR 3: AVRUPA'NIN EN ÇOK ARANANLARI

ORJİNAL ADI Madagascar 3:

Europe's Most Wanted

YÖNETMENLER Eric Darnell,

Tom McGrath, Conrad Vernon

SESLENDİRENLER Ben Stiller, Chris Rock,

David Schwimmer, Jada Pinkett Smith

YAPIM 2012 ABD **SÜRE** 85 dk.

DAĞITIM UIP

Zeka isteyen esprilerin
yer aldığı, eğlenceli
bir animasyon. Bunlar
"Madagaskar 3"ü
benzerlerinden ayırıyor.

HAYVANAT BAHÇESİNDEN KAÇAN EKİBİN EVE DÖNME MACERALARI sürüyor. Bu sefer Avrupa'dan geçmeler, sirkler hayatlarını iyice renklendiriyor.

İlk "Madagaskar" da New York'taki bir hayvanat bahçesinden penguenlere uyup kaçmaya yeltenen aslan, zürafa, su aygırı, zebra ve lemurlar, kendilerini Madagaskar adasında buluyordu. İkinci film ise dönmeye çalışırken iyice Afrika'nın derinliklerine inmekle geçmişti. Aslan Alex'in de memleketi olan Afrika'dan böylesine kaçmaya çalışıp ille de Amerika'ya gitmekten başka bir şey düşünmeyen kahramanlar böyle bakınca biraz sevimsiz bir 'batı seveci' mesaj veriyor gibiler. Üçüncü macerada işlerin pek o türlü çıkmaması, bir miktar rahatlatıcı.

Bir yandan da, hayvanat bahçesinin hapisane olarak tasvir edilmesi gibi fikirler ortaya atılıyor ki, bu elbette haklıysa da, sirkkin daha özgürleştirici bir alternatif olarak sunulmasında bir çelişki var gibi. Gerçi insanları denklemin dışına itip, onların yönetiminde bir sirk yerine sadece hayvanlardan

oluşan bir ekip kurmak bir tür isyanı ve demokrasi anlayışını içeriyorsa da, nihayetinde kendilerini zora sokan türlü gösterilere mahkum hayvanların mevzu bahis olduğunu unutmamızı bekliyor. Yoksa sirk kısmı epey eğlenceli. Ama asıl, onları avlamaya takıntılı Fransız hayvan kontrol memuresi ile aralarındaki kovalamaca filme eğlenceli karakterini veriyor.

Esprilerde iyi bir düzey yakalanmasının altında, herhalde, "Mürekkep Balığı Ve Balina"nın (The Squid And The Whale) yönetmeni Noah Baumbach'ın senaryoyu yönetmenlerden Eric Darnell ile birlikte kaleme alması yatıyor olmalı. Bu sayede hem beklenmedik, hem derinlik ve zeka isteyen birçok esprinin filmde yer alması gibi eğlenceli bir sonuç ortaya çıkıyor, bu da filmi özensiz birçok animasyondan ayırıyor. [4]

Hayvan kontrol biriminden gelip aslan peşine düşen memurenin takıntılı yüz ifadesi, insanın gözünün önünden gitmiyor.

Penguenler eskisi kadar etkin ve eğlenceli değillerken, hiç olmasalar da olurmuş.

LANETLİ KIZ

ORJİNAL ADI Dictado
YÖNETMEN Antonio Chavarrías
SESLENDİRENLER Juan Diego Botto,
 Bárbara Lennie, Mágica Pérez,
 Marc Rodríguez, Ágata Roca, Nora Navas
YAPIM 2012 İspanya
SÜRE 95 dk.
DAĞITIM Medyavizyon (İle Prodüksiyon)

İyi örneklerini bildiğimiz
 İspanyol sinemasından
 vasat bir gerilim
 olarak meraklısını
 tatmin edemiyor.

YAZ MEVSİMİYLE BİRLİKTE DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDAN KORKU-GERİLİM filmleri de sinemalara sükün etmeye başlıyor. İspanyol yapımı "Lanetli Kız" da benzerlerini gördüğümüz ve yaz boyu bol bol göreceğimiz sıra işi yapımlardan biri.

Hikaye yakın geçmişle bugün arasında gidip geliyor. 10'lu yaşların başında biri kız diğeri erkek iki öz kardeş ve bir üvey erkek kardeşin sonu feci biten oyunlarının yansımalarını bugüne taşıyor film. İstemeden kız kardeşin ölümüne sebebiyet veriyor iki haylaz... Günümüze geldiğimizde ise bu korkunç olayı unutmayı tercih ettiklerini görüyoruz üvey kardeşlerin... Ancak öz ağabeyin bir kızı olmuş, o da 10'lu yaşlarına gelmiş ve görünüşe bakılırsa yıllar önce ölen kız kardeşin ruhunu taşıyor veya birebir onun hayaleti... Bu kız önce babasının intiharına yol açıyor, ardından da bir şekilde 'üvey ağabeyi'nin yanına yerleşiyor.

Hikayeyi böyle özetlemek de mümkün tabii ama film seyirciye baştan sona oyun oynamayı tercih ediyor. Kızın geçmişteki kız olup olmadığı,

eğer öyle değilse geçmişe dair o kadar ayrıntıyı nerden bilebildiği, sonunda karşısına çıkan insanlara ne yapacağı gibi sorularla finale kadar gidiyoruz. Ancak her aşamada öğrendiklerimiz şaşırtmaya devam ediyor. Gerçek anlamda bilmeceyi çözmek için finali beklemek gerekiyor.

Filmin afişinden başlayarak en büyük sorunu, hangi türe ait olacağına karar verememesi. Psikolojik gerilim ağırlıklı ilerlese de, bazen korkuya bazen de 'şiddet'e doğru dümen kırıyor. Kaldı ki afiş de bize daha çok korkuyu çağırıştırıyor. En önemli zaafardan biri de senaryodaki açıklar. Bulmacanın çözüm noktaları ne yazık ki yeterince üzerinde düşünülmeden, hızlıca ve klişeler eşliğinde seyirciye sunulmuş. Daha iyi örneklerini bildiğimiz İspanyol sinemasından vasat bir gerilim olarak meraklısını tatmin edemiyor "Lanetli Kız".

"Kehanet"i (The Omen) anımsatan final bölümü, filmin en heyecanlı izlenen kısmı.

Yanlış çeviri sonucu babaanne'ye 'anneanne' denmesi, zaten karışık olan öyküyü daha da karıştırmış.

ANAHTAR

YÖNETMEN Cemal Yıldırım

UYUNCULAR Hatice Tezcan,

Cihan Tarıman, Hüseyin Ağlamaz,

Barış Burcu, Fevzi Tanpınar

YAPIM 2011 KKTC

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM Pinema (Prequel Production – Blue Platform Production)

İlk Kuzey Kıbrıs filmi olarak lanse edilen "Anahtar", her yönüyle olmamışlık hissi veren bir çeşit kara film.

ALTIN PORTAKAL VE İSTANBUL FİLM FESTİVALİ'NDE GÖSTERİLDİKTEN sonra kısıtlı sayıda kopyayla da olsa Türkiye sinemalarında gösterim şansı bulan "Anahtar", Kuzey Kıbrıs yapımı ilk film olarak tanıtılıyor. Elbette böylesi bir ünvan, imece usulü üretilmiş bu filmi 'iyi' olarak nitelendirmek için yeterli olmuyor.

Cemal Yıldırım'ın filmi, aniden sırta kadem basan Kıbrıslı Selim'in hikayesini anlatıyor. Bu genç apar topar Kıbrıs'tan Londra'ya neden gitmiştir? Son dönemde aşk yaşamaya başladığı kendisinden yaşça büyük Ümrân'ın bu 'fırar'da payı nedir? Bu iki soruyu hemen başta kafamıza yerleştiren film, bir yandan Selim'in Londra'dan dönüşünü, diğer yandan da geriye dönüşlerle Selim ile Ümrân'ın arasındaki ilişkinin bilinmeyen yönlerini açmaya başlıyor.

Ortada bir kadın tarafından manipüle edilen bir erkeğin olması, adım adım acımasız bir cinayet planının hayata geçirilmesi gibi öğeler olunca, "Anahtar" ister istemez gerilim/kara film

açıklarına demirliyor gemisini. Fakat ne yazık ki türün acemice çekilmiş bir örneği olmaktan öteye geçemiyor.

Filmin sorunlarından biri hakikaten cüretkar bir öyküye soyunması. Cüretkarlığı şu: Bugüne kadar bu tip gerilim örneklerinin o kadar iyilerini izledik ki, "Anahtar" bunların hiçbirinden farklı ve özgün bir vizyon barındırmıyor.

Onu bırakın, oyunculuklardan diyaloglara kadar aksayan bir ton şey "Anahtar"ı zaman zaman Flash TV'nin "Gerçek Kesit" filmlerinin sularına çekiyor. Kıbrıs aksanlı kitabi diyaloglar da ancak yabancılaştırıcı unsur işlevi görmeye yarıyor.

Yerden yere vurduysak da, filmin önemli bir artısı var: Meramını eni konu anlatması... Zira bunu beceremeyen o kadar çok 'ilk film' var ki... [2]

Görüntü yönetimi filmin seyre değer öğelerinden. Finale yaklaştıkça tercih edilen dışavurumcu kimi kamera açıları filme renk katıyor.

Filmin adı da yanlış seçilmiş. Evet, film boyunca bir 'anahtar' muhabbetidir gidiyor ama filmin kilidini açan bir tane beklemeyin!

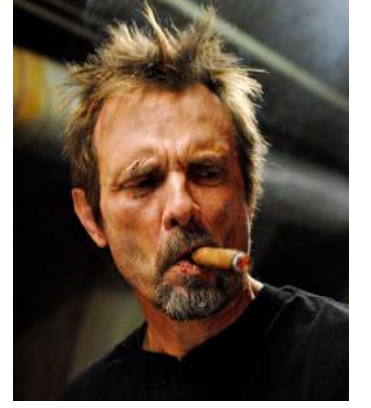
HAYATININ SEÇİMİ

LANETLİ KIZ

LİSELİ POLİSLER

MAHŞER GÜNÜ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ANAHTAR						★
HAYATININ SEÇİMİ		★★		★★	★★★★	
LANETLİ KIZ		★				
LİSELİ POLİSLER				★	★	
MADAGASKAR 3: AVRUPA'NIN EN ÇOK ARANANLARI						
MAHŞER GÜNÜ		★★		★★	★★	
SEZAR ÖLMELİ					★★★★	★★★★★
SOLUKSUZ GECE					★★★★	
ARAMIZDA BEBEK VAR				★★★★	★★	
ARIZA AŞK		★★				★★
CANAVARLAR SOFRASI		★★★★	★★★★	★★★★	★★	
DİKKAT BEBEK VAR!				★★★★		
DİKTATÖR				★★★★	★★	★★
EDEPSİZ KIZ		★			★★	★★★★
GÜZEL VE ÇİRKİN	★★★★★	★★★★		★★★★★		
KAN VE AŞK				★★★★	★★★★	
MOONRISE KINGDOM				★★★★★	★★★★	★★★★★
ÖZ HAKİKİ KARAKOL: ASAYİŞ BERKEMAL AĞA...		★	★	★	★	
PAMUK PRENSES VE AVCI	★★	★★★★		★★	★★	★★★★
PROMETHEUS	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★
SAĞ SALİM				★★	★★	
SİYAH GİYEN ADAMLAR 3		★★★★★		★★	★★	★★
ŞEYTANIN YÜZÜ	★★★★	★★★★				
DEMİR LEYDİ		★★	★★	★★	★★	★★★★
O'NUN HİKAYESİ			★★		★★	

SAYIN NECİP SARICI'YA AÇIK MEKTUP...

Sayın Necip Sarıcı, bu oyuna gelmeyiniz... Emek'in yıkılması gibi bir vandallığa, sinema kültürümüze yönelik bu saldırganlığa adınızın karışmasına izin vermeyiniz... Size yakışacak olan, sahte sinema dostluğuna kanmamanız, şekere bulanmış zehri yutmayı reddetmenizdir.

NECİP SARICI, SİNEMAMIZDA KENDİSİNİ ŞAHSEN TANIYAN TANIMAYAN HERKESİN SAYGIYLA SÖZ ETTİĞİ, KIBARLIĞIN,

beyefendiliğin, yardımseverliğin, sinema sevdasının ve sinema için dökülen alın terinin sembol isimlerinden birisidir. Milyonlarca hayranı bulunan yıldız bir oyuncu, ödüllü filmlere imza atmış bir yönetmen, yapımcı ya da senaryo yazarı değildir; üstelik fazla göz önünde olduğu da söylenemez, fakat gerçekten ısıtılı bir insandır. 1934'ün 10 Temmuz'unda İstanbul-Kasımpaşa'da başlayan yaşam serüvenine, kendi deyimiyle "78 yaşında bir çocuk" olarak devam etmektedir. O yıllarda İstanbul'un 'en önemli bayram yeri' olan Kasımpaşa'da, gene kendi deyimiyle 'alt sınıf eğlencesi' olarak yüreğine işleyen sinema sevgisini, hiç eksiltmeden bugünlere kadar taşımıştır. İlk seyrettiği filmlerden, Rita Hayworth'lı "Gilda"yı da asla unutmamıştır. İlk gençlik döneminde radyo tamir dükkanında çıraklıkla iş yaşamına atılmış, hemen ardından 1950'lerin sonuna doğru İzmir'deki yazlık sinemalarda başlayan sinema emekçiliğiyle, ehliyetli makinistlik, stüdyo işçiliği ve sonra da Yeni Late Film'in sahipliğiyle Türk sinemasının yakın tarihinde çok önemli işler yapmış, çok düzgün izler bırakmıştır. Çoğu Yeşilçam filminin giriş jeneriğindeki "Sesleri alan: Necip Sarıcı" yazısını muhakkak anımsarsınız. Sinema tarihimizin en önemli, en çalışkan ses teknisyenlerindendir Sarıcı. Stüdyo safhasında, bir filmin oluşturulma sürecindeki en ağır yükleri sırtlamıştır yıllarca. Dostluğu, hep gülen yüzü ve genel tavıyla insana güven verir. Seveni çoktur ve eminim ki sevmeyeni de pek yoktur.

Necip Sarıcı'nın en önemli özelliklerinden birisi de sinema tarihimize yönelik arşivciliği, koleksiyonculuğudur. Binlerce parçadan oluşan film ve sinema materyalleri, ses kayıtları, fotoğraflar, kameralar vb. gizli bir hazine niteliğinde

yıllardır dar bir mekanda bir arada tutulmuş, Sarıcı'nın en büyük hayallerinden biri olan sinema müzesine dönüşecekleri günü beklemektedir. Bu büyük ve renkli birikimin müze çerçevesinde toplanıp düzenlenmesi kuşkusuz ki her sinemaseveri mutlu edecek bir olaydır ve Necip Sarıcı'nın yıllarca geriye doğru giden birikiminin karşılık bulması anlamına gelecektir.

Geçen hafta içinde gazetelerde yer alan Necip Sarıcı röportajlarıyla, koleksiyonun bir sinema müzesine dönüştürüleceğinin 'müjdesi' de verilmiş ve bir süredir duyum düzeyindeki bu bilgi bir şekilde doğrulanmış oldu. Akşam, HaberTürk ve Cumhuriyet gazetelerindeki haber-röportajlarda, Necip Sarıcı'nın Emek Sineması'nın yerine yapılacak alışveriş merkezinde kendi adını taşıyan bir sinema müzesine kavuşacağını öğrendik.

Süreci baştan beri takip edenlerin ve Kamer İnşaat'ın 'iletişimcileri' nin maharetlerini iyi bilenlerin hemen anlayacakları gibi, bu müze meselesi, Necip Sarıcı üzerinden kamuoyuna şirin görünme çabalarında yeni bir adım anlamına geliyor. Medya aracılığıyla, Türk sinemasına büyük bir hizmette bulunuluyormuş gibi yeni bir maskeleye faaliyetine girilmiş, Emek Sineması'nı yıkma girişimleri bu müzeyle perdelemek istenmiştir. Emek Sineması'nın yıkımını gözlerden gizleyecek tahta perdeler, Necip Sarıcı gibi saygın bir isimle ve sinema müzesi gibi 'hayırlı' bir işle oluşturulmaya çalışılmaktadır.

Sayın Necip Sarıcı, bu oyuna gelmeyiniz... Emek'in yıkılması gibi bir vandallığa, sinema kültürümüze yönelik bu saldırganlığa adınızın karışmasına izin vermeyiniz... Size yakışacak olan, bu sahte sinema dostluğuna kanmamanız, şekere bulanmış zehri

yutmayı reddetmenizdir... Emek Sineması'nı yıkanların, onun yerine dikilecek alışveriş merkezinde, "Yeterince kârlı değil" diyerek, müzenizi de üç beş yıl sonra merdiven altına iteceklerini aklınızdan çıkarmayınız... Emek Sineması'nın yıkıntısı üzerinde bir sinema müzesinin yükselmesinin asla mümkün olamayacağını, bunun tüm sinema tarihimizle, tüm

sinemaseverlerle alay etmek anlamına geleceğini unutmayınız.

Sayın Necip Sarıcı... Mithat Alam Film Merkezi'nin Türk Sineması Görsel Hafıza Projesi kapsamındaki (12. DVD) röportajınızda, koleksiyonunuzdan söz ederek, "Sanatın kutsallığını çok iyi anladım. Benim için bir ibadetmiş gibi... Dini mekana girer gibi girişorum buraya. Dokunulmuş her şeyde bir koku, bir tat var. O filmleri yapanlardan birer hatıra, parmak izleri var, ruhları var... Türk sinema tarihinde Metin Erksan'ın yerine koyacağımız, Lütfi Akad'ın yerine koyacağımız, Halit Refiğ'in, Atıf Yılmaz'ın yerine koyacağımız kimse yok" diyorsunuz.

Çok haklısınız... Ve bunun gibi Emek Sineması'nın yerine konulacak bir sinemamızın olmadığını da çok iyi bilenlerin başında geliyorsunuz. Emek Sineması'nın da sinemaseverler için bir tür kutsallığının söz konusu olduğunu, parmak izleriyle, dokunulmuşlukla, koku ve tatla dolu bulunduğunu, Emek Sineması'nın başlı başına bir müze olarak kabul ve saygı görmesi gerektiğini, rant peşinde koşanlara tüm kibarlığınızla lütfen anımsatınız...

Sayın Necip Sarıcı, tüm sinemaseverlerin sizden beklentisi, Emek Sineması'nın ahını almamanızdır. Size yakışan ve sizi ölümsüz kılacak olan, budur...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BİLLUR KÖŞK

Masallardan uyarlanan filmlerin sükun ettiği yaz sinemaları size aradığınız tatmini sunmadıysa, her zaman sığınabileceğiniz şefkatli bir liman var: sinema tarihi. Ve tabii onun eşsiz klasiklerinden biri, 1939 yapımı "Billur Köşk" (The Wizard Of Oz).

GRIMM KARDEŞLER'DEN HANS CHRISTIAN ANDERSEN'E, "ALİS HARİKALAR DİYARINDA"DAN "SINDERELLA"YA SAYISIZ

masalcıya ve masala çok şey borçlu olan; Frank Baum'un 1900'de yazdığı çocuk kitabından uyarlanmış "Billur Köşk", renklerin ve hayallerin filmidir. Filmin beş yönetmeninden biri olan Victor Fleming'in şaheseri (jenerikteki yönetmen hanesinde sadece Fleming'in adı yazar), küçük büyük her yaştan insanı kucaklayabilmeyi başarır. 70 yılı aşkın süredir, herkes "Billur Köşk"ü severek izler. Belki bunun nedenini araştırmaya çalışmak, bu basyapıtın büyüsunü kavramak için doğru rotadır.

Zamansız klasik "Billur Köşk", izleyicide salt bir masalın verdiği tatmini uyandırmaz. Kaynağını tam belirleyemeyeceğiniz bir mutluluğu doğurur içinizde. Sıcak bir nostalji duygusu uyandırır, naif bir coşkuyu beraberinde getirir. Bunu, öykünün her yaşa hitap eden, her izleyiciye kendinden bir parça yakalama fırsatı veren zenginliğine atfetmek mümkündür. Filmi, hayatının farklı dönemlerinde izleyen biri, o anki yaşına ve o anki ruh haline uygun detaylar bulur yeniden. "Billur Köşk", izleyeninin taleplerine, hislerine ve perspektifine göre açı değiştirir sanki. Bazen kendimizi cesaret arayan Aslan'ın yerine koyarız. Bazen, hayat çözülmesi güç bir bilmece gibi geldiğinde, Korkuluk'la özdeşleşiriz. Kimi zaman sadece Dorothy oluruz, tek istediğimiz eve geri dönmektir. Ender zamanlarda da Toto'nun gözünden takip ederiz hikayeyi. Başkalarının hayatına bir gözlemci oluruz, en fazla süreçleri hızlandıran bir katalizör gibi hissederek kendimizi.

"Billur Köşk" tek bir öykü anlatmaz giderek. Bir serüvenin etrafında uydur gibi dönen sayısız küçük hikayenin bileşimidir. Bu hikayelerden herhangi birini kendimize yakıştırarak, o serüvene yeniden çıkabiliriz. Bu yüzden ruh haliniz ister kederli, ister neşeli olsun ve hangi yaşta olursanız olun, "Billur Köşk"te sizi size anlatacak bir öykü parçacığı bulabilirsiniz.

Amerikan sinemasının bizlere armağanı, rüyayı gerçek kılmaya en yakın teknoloji olan Technicolor'un bir zirvesi olarak görmek mümkündür bu harikayı. Victor Fleming ve filme emek veren George Cukor, King Vidor gibi diğer büyük yönetmenler, 'büyü' atmosferini yaratmak için bu yeni ve müthiş buluşun, renkli sinemanın imkanlarını zorlamaya çalışır. Sinema perdesi bir tuval olur. Renklerin en parlakları, en göz okşayanları, en canlıları yönetmenlerin fırçasından içimize akar.

Filmde Kansas diye etiketlenen gerçek dünyayı sepya görürüz. 30'lu yıllarda Kuzey Amerika'yı kasıp kavuran kum fırtınalarının süpürüp geçtiği, çorak, tozlu bir coğrafyadır burası. Dorothy'nin küçük kasabasında grinin tonları vardır sadece. Derken fırtınada Dorothy'nin sığındığı ev uçar ve Oz diyarına konar. O muazzam heyecanlı sahnede Dorothy evin kapısını araladığında, siyah beyazın içinden bir anda parlak renklerle kuşanmış hayal dünyasına dalarız. Dorothy'nin sıkıntısını ve sıkışmışlığını çerçeveleyen Kansas'ın grisinden sonra seyircinin enerjisini yükselten bir renk cümbüşü filme hâkim olur.

Oz diyarında her şeyin adının önünde bir renk bulunur. Dorothy'nin yakut pabuçları, parlak kırmızılıklarıyla göz alır. Zümrüt

Şehir, yemyeşil ve ıslık ıslık. Gökyüzü pastel bir maviye boyanmıştır. Teneke Adam sanki gümüşten gibidir. Zümrüt Şehir'de Dorothy'yi ve arkadaşlarını gezdiren at arabasını çeken at bile mordan turuncuya dönüşür. Arabacı onu 'renk değiştiren at' diye tanımlar. Renklerin bu cart uyumsuzluğu, serüvende önemli bir yer tutar. Sadece Dorothy'nin Kansas'a duyduğu bıkkınlığa karşı kızın bilinçaltında türeyen bir tepki değildir bu renk skalası. Filmde kahramanların kat ettiği Sarı Tuğla Yol, etrafındaki yeşil ormanla, mavi gökyüzüyle ve tabii ki sepya Kansas'la büyük bir kontrast teşkil eder. Sarı Tuğla Yol, Dorothy'nin ilerleyeceği hedefi işaret eder. Serüvenin görsel bir metaforudur. Parlak ve dikkat çekicidir. Dorothy'nin serüveni terk etmesini önleyecek kadar hem de. Oz'da maceraya atılan kız istese de maceranın rotasını terk edemeyecektir. Bu köylü kızı, ister istemez, o cart sarı yolu sonuna kadar yürür ve Oz macerasını tamamlar.

Maceranın sonunda Dorothy'nin tek isteği evine geri dönmek olur. Kızın eve dönme mücadelesi, seyircide uyanan nostalji duygusunun da kaynaklarından biridir. Dorothy, döndüğü evin artık eski ev, eski Kansas olmadığını farkındadır. Bir serüven yaşanmıştır ve bu, maceracısında geri alınmaz izler bırakmış, onu başka bir insana dönüştürmüştür. Ne Kansas aynı Kansas'tır Dorothy için, ne de Dorothy aynı kızdır. Uyandığında fark ettiği gibi bu bir düş de olsa, hatta öykünün içine tanıdıklarını yerleştirmiş de olsa, Dorothy farklı biridir artık. Bu küçük ve gri dünyaya sıkışmıştır, sıkışmışlığının farkındadır ve eski Dorothy'e özlem duymaya mahkumdur. ■

65. YILINDA CANNES

Cannes Film Festivali dünyanın en önemli festivallerinden biri. Cannes'ı, Cannes yapan 65 yıllık geleneğin en önemli unsuru kuşkusuz festivalle birlikte görücüye çıkan filmler. Cannes'da hem dünyaca ünlü yönetmenlerin son filmlerini ilk kez görmek, hem de dünyanın birçok yerinden gelerek sinema endüstrisini besleyen bir kalabalığa şahit olmak mümkün.

CANNES'A İLK KEZ GİDENLER İÇİN ŞAŞIRTICI OLAN FESTİVALİN FAZLASIYLA ENDÜSTRİYEL OLMASI. TÜRKİYE'DE BİRÇOK

festival seyirci için yapılırsa oysa Cannes tek başına neredeyse dünya sinema endüstrisini besliyor gibi görünüyor. Yaklaşık dört bin beş yüz gazetecinin takip ettiği festivale, bir o kadar da film market için katılan yapımcılar eklenince kasaba sadece film endüstrisinin cirit attığı bir mekâna dönüşüyor. Seyirciye ise çoğu zaman boynunda yazılı pankartlarla filmlere davetiye aramak düşüyor, yine de program çok geniş olduğundan seyirci için de alternatif gösterim mekânları mevcut ama ana yarışma ve özel gösterimler özellikle festivalin dışarıdan gelen konuklarının katılabileceği türden.

USTALAR VE FİLMLER

Açılışını Wes Anderson'ın "Moonrise Kingdom" filmiyle yapan Cannes Film Festivali'nde yarışma filmleri görücüye çıktıkça ne kadar iyi filmlerle karşı karşıya olduğumuzu gördük. Anderson'un ardından Mısırlı yönetmen Yousry Nasrallah'ın yönettiği "Baad El Mawkeaa" geldi. "Baad El Mawkeaa" yarışmaya bir de Mısır filmi koyalım denerek konmuş gibiydi, diğerlerinin yanında gerek mizansenler gerekse de diyaloglar açısından geride kalıyordu.

Üç yıl önce yönettiği "Yeraltı Peygamberi" (Un Prophète) filmiyle

Cannes'da Grand Prix Büyük Jüri ödülünü alan Jacques Audiard'ın "Rust and Bone" filmi yarışma filmleri içerisinde en dikkat çekenlerden biri oldu. Beş yaşındaki oğluna yalnız başına bakmaya çalışan bir adamla yunus eğiticiyi yapan bir kadının bir şekilde yollarının keşismesini anlatan film, zaman zaman melodrama dönüşse de türün zaafına yenilmeden seyirciyle arasındaki mesafeyi koruyabilen bir yapıdaydı. Başrol oyuncularını Marion Cotillard ile Matthias Schoenaerts oyunculuk anlamında çok sağlam bir iş çıkarmışlardı.

AVUSTURYALI YÖNETMEN ULRICH SEIDL'İN YÖNETTİĞİ "PARADISE" İSE AFRIKA'YA TATİLE GİDEN BİR GRUP YAŞI GEÇKİN KADIN

üzerinden seks, para ilişkisine odaklanan ilginç bir yapımla olarak çıktı karşımıza, yine de hikâyesini anlatmadaki ısrarcılığı ve sadece kadının gözüyle bakarken Afrikalıları es geçtiği noktalar rahatsız ediciydi.

İlk filmi "Gomorra" ile iyi bir çıkış yakalamayı başaran Matteo Garrone'nin "Reality" filmi ise Napoli'de kendi halinde yaşayan evli ve çocuklu bir adamın "Biri Bizi Gözetliyor" yarışmasına katılmak istemesi ve bu gerçekleşmeyince de yavaş yavaş aklını yitirmeye başlamasıyla gelişen sürece bakarken, tipik bir İtalyan ailesini süzgeçten geçiriyordu.

Yarışma kısmında öne çıkan filmlerden

biri de "4 Ay, 3 Hafta, 2 Gün" (4 Luni, 3 Saptamâni Si 2 Zile) filmiyle tanıştığımız Romanyalı yönetmen Cristian Mungui'nin yönettiği "Beyond the Hills"di. Film, manastırda kalan bir kız arkadaşını görmeye gelen Alina'nın inancını ve dostluğunu sorgularken ruhunun aşınması üzerine kurulu. Yaklaşık iki buçuk saat boyunca, kendine özgü bir tavırla Tanrı ve inanç meselesini eşeleyen film, zaman zaman Ingmar Bergman'ın "Kış Işığı"nı (Nattvardsgästerna) anımsatıyordu.

HANEKE BU KEZ FARKLI

İlk günden beri en merakla beklenen kuşkusuz Haneke'nin son filmi "Amour"du. 80 yaşına gelmiş iki müzik öğretmeni karı-kocanın, Georges ile Anna'nın hikayesini anlattığı filmi, Haneke'nin artık daha sakin bir evreye geçtiğinin göstergesi gibi... Haneke'nin güçlü bir kamerası vardı, biraz rahatsız biraz da gergin ama bu kez hem biçimsel anlamda daha yumuşak hem de içerik anlamında daha sade bir filmle çıktı karşımıza. Basın toplantısında da daha sade bir film yaptığı için mutlu olduğunu açıkça belirtti zaten.

Film bir konser sahnesiyle açılıyor, Georges ile Anna'nın konserden döndükleri ve eve girdikleri ilk sahne daha filmin başında mutlu bir ömür yaşadıklarını, hâlâ da çok mutlu olduklarını gösterir gibiydi.

Sonrasında ise Anna'nın geçirdiği atak ve bir tarafının felç kalması Georges için başka bir sürecin başlamasına neden

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Michael Haneke'nin ustalık eseri kabul edilebilecek, Altın Palmiye kazanan "Amour"...

Matteo Garrone'nin filmi "Reality", Grand Prix Jüri Büyük Ödülü'ne layık görüldü.

Son dönemlerin gözde aktörü Mads Mikkelsen "Jagten"deki rolüyle en iyi erkek oyuncu ödülünü kucakladı.

oluyor. Fedakarlık, aşk, dostluk, yıllarca her ikisini içine alan ne varsa birlikte taşımaya çalışıyorlar. Artık arada sırada uğrayan bir kızları olsa da dünyada yapayalnız kalmış iki insan oluyorlar ve tüm bu yaşananlar film sürdükçe tek bir mekânda geçen güçlü bir duyguya dönüşüyor. Filmin en çarpıcı yanı yaşanmışlık hissine dair olması, tam da bu yüzden tek bir mekânda geçiyor, tüm yaşanmışlık orada, o evde tamamlanıyor. Amour etkileyiciliğini sadeliğinden ve güçlü duygusundan alan 'başka' bir Haneke filmi, tipik değil aksine usta bir yönetmenin anlatmak istediği her şeyi nasıl da güçlü bir biçimde anlatabileceğinin açık bir göstergesi.

A BBAS KIAROSTAMİ "LIKE SOMEONE IN LOVE" DA BU KEZ FARKLI BİR ŞEY DENEMİŞTİ VE PEK İYİ BİR DENEME OLMAMIŞ

gibi görünüyordu, Alain Resnais'in son filmi "Vous N'Avez Encore Rien Vu" da pek parlak değildi ama Fransız basını filme sahip çıktı. "The Angels Share" de göçmenlik ve işçi olma durumunu bir grup arkadaşın eğlenceli öyküsünden yola çıkarak anlatan Ken Loach ise bu kez eskiye oranla eğlenceli bir yol tercih etmişti.

CANNES'DA TÜRK FİMLERİ

Ana yarışmada Türkiye'den bir film yoktu ama 17 Mayıs gecesi Nuri Bilge Ceylan'a festival kapsamında Carrosse d'Or ödülü verildi, ödül öncesinde ise "Mayıs Sıkıntısı"nın gösterimi vardı. Yönetmenlerin zor insanlar olduğunu söyleyen Ceylan, kendisi için oy kullanan bütün yönetmenlere teşekkür etti. Yarışma dışı bölümde gösterilen Fatih Akın'ın "Polluting Paradise-Der Müll Im Garten Eden" filmi ise Trabzon'un ilçesi Çamburnu'nda çöplerin oluşturduğu soruna değinen bir belgesel. Köyde bir çöp arıtma sisteminin oluşturulamaması sonucu yaşanan rahatsızlığı anlatan Akın'ın filmi uluslararası seyirci için biraz fazla yerel bir hikayeydi. Akın'ın "İstanbul Hatırası-Köprüyü Geçmek"ten sonra çektiği "Polluting Paradise" düz, sıradan bir belgesel, Akın belli ki samimi bir biçimde bu konuya dikkat çekmek istemiş fakat sinematografik olarak ne hikayeyi besleyen bir kaynak, ne de belgesel fikrini oluşturan bir bel kemiği olmayınca, film de köyde yaşayan bir grup insana sıkıntılarını paylaşmaktan öteye gidememiş.

Bugün 75 yaşında; yani Cannes Film Festivali'nden 10 yaş büyük olan Jane Fonda da görkemli festivalin ağır topları arasındaydı.

ÖDÜLLERDE BEKLENEN OLDU

Altın Palme günü gelip çatığında genel kanı Haneke'nin ödüle en yakın aday olduğuydu. Festivalin ilk gününden beri merakla beklenen Michael Haneke'nin "Amour"u en öne çıkan film oldu. Bazı eleştirmenler Haneke'nin bu son filminin yönetmenin kariyerinde bir doruk noktasına tekabül ettiğini düşünüyorlardı. Tahminler doğru çıktı ve Haneke Altın Palme ödülünü aldı. Nanni Moretti'nin jüri başkanlığını üstlendiği festivalde Matteo Garrone'nin yönettiği "Reality" ise Grand Prix Jüri Büyük Ödülü'ne layık görüldü. "Reality" güçlü bir film değildi, diğer filmler arasından sıyrılabilecek kadar öne çıkmamış, ilk günden beri eleştirmenlerin yıldız tablolarında kendine çok yer bulamamıştı ama Moretti'nin de İtalyan asıllı olması ödülü almasında etkili

bir rol oynamış olabilir. Senaryo ödülünü Cristian Mungiu'nun yönettiği ve gösterildiği günden itibaren farklı konuyla dikkat çeken "Dupa Dealuri"nin alması ise şaşırtıcı olmadı. Danimarkalı yönetmen Thomas Vinterberg'in küçük bir çocuğun söylediği yalanın bir adamın hayatını nasıl da altüst edebileceğini anlatan "Jagten"i de zekice yazılmış senaryosuyla dikkat çekmişti.

KADIN OYUNCU ÖDÜLÜNDE İLK GÜNDEN BERİ JACQUES AUDIARD'IN "DE ROUILLE ET D'OS" FİLMİNDEKİ

performansı Marion Cotillard konuşuluyordu ama jüri ödülü Cristian Mungiu'nun "Dupa Dealuri" filminin başrol oyuncularını Cristina Flutur ile Cosmina Stratan arasında paylaştırmayı tercih etti,

her iki oyuncu da Mungiu'nin yarattığı dünyayı çok iyi tamamlayabiliyordu. Erkek oyuncu ise Thomas Vinterberg'in yönettiği "Jagten" filmindeki başarılı performansı göz dolduran Mads Mikkelsen'in oldu.

Ana ödüllerde baştan beri konuşulan isimler öne çıktı bu anlamda Jacques Audiard'ın ilk günden beri eleştirmenlerce çok beğenilen filmi "De Rouille Et d'Os"un hiçbir ödül alamaması dışında büyük bir sürpriz olmadığını söyleyebiliriz. Ken Loach'un da "The Angels Share" ile ufak da olsa bir jüri ödülü alması hoş oldu. Jüri beğendiği filmler arasında ödülleri paylaştırırken eşitlikçi bir tavır sergilemeye çalışmış gibi görünüyor Böylelikle Cannes Film Festivali 65. yılını da geride bıraktı. Sanat olarak sinemayı besleyen damarlardan biri olan festival sürdükçe sinema bir şenlik olmaya devam edecek. [2]

KALBİM BAŞKA YERDE

2003'te Cannes'da yarışan "Kalbim Başka Yerde" özünde bir varoluş öyküsü anlatıyor. Pupi Avati'nin filmi melankolik yapısıyla yüreğe sesleniyor. Salon aydınlandıktan sonra sokağa çıktığımızda, bizleri 'daha insan kılan', duygu dünyamızı zenginleştiren filmlerden biri bu...

1 938 DOĞUMLU İTALYAN YÖNETMEN PUPİ AVATİ, DAHA ÇOK 'GIALLO' TÜRÜNDE ÇEKTİĞİ FİLMLERLE ÜNLENMİŞ EMEKTAR VE

üretken bir sinemacı. Altın çağını 70'lerde yaşamış İtalyan tarzı suç ve gizem yüklü filmlerden alıyor adını 'giallo'. Üç kez Cannes'de, bir defa da Berlin'de büyük ödül için yarışan, 1970'de başlayan kariyerini günümüze dek ara vermeden sürdüren Avati'nin kazandığı birçok ödülün içinde, 1986 yılında İstanbul Film Festivali'nde, "Biz Üçümüz" (Noi Tre) ile uzandığı Jüri Özel Ödülü de bulunmakta. Avati'nin dokunaklı, şefkat yüklü, hüznle gülümseten 2003 tarihli yapımı "Kalbim Başka Yerde" (Il Cuore Altrove) ise, yönetmenin en etkileyici filmlerinden. Aday olduğu, kazandığı ödüllerin ötesinde, zihinde bıraktığı yer ve pelikülden kalbe yansıyan planlarıyla gerçekten özel bir yapım. Salon aydınlandıktan sonra, bizi evlerimize götürecek olan sokaklara çıktığımızda, bizleri 'daha insan kılan', duygu dünyamızı zenginleştiren filmlerden biri... Avati kamerasını, Roma ve Bologna'da dolaştırırken bizleri, kırılğan ama aynı zamanda mizahi bir varoluş macerasına sürüklüyor.

1920'lerin İtalya'sındayız. Kendini akademik dünyaya adanmış, çekingen, beceriksiz ve farklı düşleri olan 35 yaşındaki Nello ile tanışıyoruz. Nello, Yunan ve Latin dilleri konusunda uzman. Bologna'ya öğretmenlik yapmaya geliyor. Aslında oraya, pragmatik bir iş adamı ve azıllı bir çapkın olan babası tarafından gönderiliyor. Papa'nın terzisi olan baba, karşı cinsi henüz keşfetmemiş olan oğlunun özgür şehir Bologna'da aradığı aşkı bulacağını ve bir yuva kurup kendisine bir torun getireceğini

düşünüyor. Nello'nun düşleriye onu pek ilgilendirmiyor. Nello, kendini Tanrı'ya adayıp iyi bir rahip olmak istediğini, öğretmenlik sevgisiyle bastırmış saf ve romantik bir adam. Güzel günlere, iyiliğe ve insana inanıyor. Yüksek sesle ilahiler söylüyor. Davranışları ve hayattan beklentileri; onu 'Forrest Gump' benzeri bir kişiliğe büründürmüş durumda. Aslında aradığı şey karşılıksız ve saf bir aşk. Birçokları ayırt etmese de o, her şeyin ve tüm oluşların farkında, işin aslı. Bologna'ya vardığında feleğin çemberinden defalarca geçmiş bir bayanın pansiyonuna yerleşiyor.

Pansiyonun tüm konukları erkek. Oda arkadaşı ise sıkı çapkın bir berber. Nello'yu karşı cinsle tanıştırmak üzere harekete geçiyor. İlk hedefse, nişanlısının kız kardeşinin yaşadığı körler okulu. Kör sevgili adaylarıyla dolu evde verilen çay partisinde Nello, Angela ile karşılaşır. Angela, geçirdiği kaza sonucu görme yetisini yitirmiş. Bologna'nın en güzel ve en açık fikirli kızı olarak tanınan Angela'ya âşık oluyor Nello. İlk kez yaşadığını hissediyor. Çalıştığı okulun müdürü Nello'yu uyarmakta gecikmiyor; Angela'nın tüm çapkınları peşinden koşturan baştan çıkarıcı ve tehlikeli bir kadın olduğunu açıklıyor. Ama Nello âşık. Üstelik yaşamının ilk ve en büyük tecrübesini yaşamak üzere.

Bu arada ders verme konusundaki olağanüstü yeteneği ve sevgisi, öğrencileri tarafından karşılık görüyor. Latince ve Yunancaya olan hâkimiyeti ve edebi bilgisiyle akademik dünyaya ısınmış durumdayken, Angela ile tuhaf bir ilişkiye giriyor Nello; Angela'nın gözleri oluyor. Güzel kadının, eski sevgililerini kışkırtma planlarına bile alet ediyor onu aşkı. Kararını verip, Angela'ya evlenme teklif ediyor fakat tam aşkın

kucağındayken, genç kadının görmeyen gözleri, tekrar görmeye başlıyor ve...

Ülkemizde, büyük müzisyen Mozart'ın fırtınalı gençlik günlerine sürüklendiğimiz 1984 tarihli "Biz Üçümüz" filmiyle tanınan Avati'nin; özgün bir varoluş öyküsünü başarıyla resmettiği "Kalbim Başka Yerde"nin, 2003'te Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye için yarıştığını, David Di Donatella Ödülleri'nde En İyi Yönetmen'i kazanıp, En İyi Erkek Oyuncu dahil 7 dalda adaylık elde ettiğinin altını çizip, 'Nello' rolünü üstelenen Neri Marcorè'ye dikkat çekelim. Aktörün nüanslı oyunu, Avati'nin öyküsüne müthiş bir ivme kazandırmış. 'Angela' rolünde karşımıza çıkan güzel manken Vanessa Incontrada ise, perdedeki ilk performansında başarılı.

Nello'nun terzi babasını ise dev aktör Giancarlo Giannini canlandırıyor. Pasquale Rachini'nin kamerası ve sanat yönetimini üstlenen Simona Migliotti'nin titiz çalışması, 1920'lerin ruhunu başarıyla yansıtıyor. Pupi Avati yazıp yönettiği filmde, hislere seslenen klasik sinema anlayışını, tavizsiz sürdürmüş. Öykü anlatımındaki sakin ve samimi üslup, çok sıcak ve mütevazı bir sinemacının olgunluk dönemini simgeliyor. Rotası önceden kestirilemeyen tuhaf aşk öyküsü, sıradan bir adamın benzersiz varoluşuyla sarılıp sarmalanmış ve ortaya upuzun yıllar boyu aynı ilgiyle izlenecek bir film çıkmış. Alçak sesli, ne yaptığını bilen, en önemlisi iyi öykü anlatan bir sinemacının ustalıklı filmi duruyor karşımızda. Kaotik, yavan ve yalan bir dünyada son derece basit ve kendine özgü yaşamının, sadece kendi iç sesini ve onun saflığını dinlemenin mümkün olabileceğini, sıradan gözükken yaşamların, kendi içlerinde ne derece girift ayrıntılar barındırdığını öykülüyor Avati.

O'NUN HİKAYESİ

MARQUISE DE SADE, ÜNLÜ "ERDEMLE KIRBAÇLANAN KADIN" ROMANINDA, doğruluk ve iyilikten ayrılmayan bir kadının yine de çekmek zorunda kaldığı dayanılmaz acıları, karşılaştığı sapkınlık ve fiziksel işkenceleri anlatır bilindiği gibi. Zavallı Justine, örneğin kendisini dine adamak için sığındığı manastırda seks kölesi haline getirilecek, anal seksten grup sekse, sopasından kırbaçlısına, akla gelebilecek her türlü cinsel istismara uğrayacaktır. Sade, kudret sahiplerinin, ezileni daha da ezeceklerini vurgular kısaca ve bu ezilmeyi kadınlar üzerinden anlatır. Erdem, kırbaç ve kadın, Sade'in 'doğada iyilik yoktur ve ahlak söz konusu değildir' önermesini ortaya atmak için seçtiği üç kavramdır yalnızca.

1974'te çektiği "Emmanuelle" ile Sylvia Kristel'i dünyadaki hemen her sinemasever erkeğin gönül dünyasına mihlayın 1940 doğumlu Fransız yönetmen Just Jaeckin'in erotik sinemanın kült örneklerinden kabul edilen "O'nun Hikayesi" adlı filminde de kırbaçlanan ve boyunlarına tasma geçirilip seks kölesi yapılan kadınlardan bol bir şey yok ama erdeme dair herhangi bir ize rastlamak pek mümkün değil.

Zamanında seyretme fırsatı bulduğumuz "Madam Claude" (1977), "Lady Chatterley'in Aşığı" (The Lady Chatterley's Lover, 1981), açıkça kötü, sıkıcı ve saçma bir film olan "Gwendoline" (1984) gibi çalışmalarıyla erotizm-softporno dünyasının markalarından biri haline gelen Jaeckin'in, en tepki toplayan işi ise hiç kuşku yok ki 1975 yapımı "O'nun Hikayesi" olmuştu. Köleleştirilip aşağılanmaktan ve seks oynanacağı haline getirilmekten zevk almanın yanı sıra bu sonuç nedeniyle bir de gurur duyan kadın karakter, feministlerin tepesini attırmıştı haklı olarak.

Dominique Auer imzalı aynı adlı romandan (1954) uyarlanan "O'nun Hikayesi"nde sevdiği erkek için her şeyi yapmaya hazır olan genç, masum ve seksi bir moda fotoğrafçısıyla tanışıyoruz. Baygın bakışlı, yakışıklı bir genç olan Rene, sevgilisini köle kılmakla yetinmeyip onu bir de sağa sola peşkeş çeker. Rene'ye her anlamda boyun

eğmekten zevk duyan O, erkeğinin arzusu doğrultusunda başka erkekler tarafından aşağılanmaktan da ayrı bir haz ve gurur duyar. Kadınların her an tecavüze uğramaya uygun giysiler giydiği ve bacaklarını kapatarak oturmalarının yasak olduğu, erkeğe itaatin her şeyin üstünde tutulduğu bir şatoda yaşanan sado-mazo ilişkiler, insanı seksten ve sinemadan soğutacak bir sakillik içinde akıp gider, bu seks kordelasında... Şato-okuldaki eğitimini tamamlayıp tescilli köle haline gelişin sembolü olan yüzüğü parmağına takan O, bu kez Rene'nin üvey abisi nedeniyle yeniden yerlerde sürüklenip pozisyondan pozisyona girmeye başlar.

Adı etrafında yaratılan fırtına bir yana; Jaeckin'in yalnızca kadınları çıplak gösterdiği, hayli durağan bir anlatıma sahip, seks aksiyonu anlamında da (hele de günümüzden bakılınca) fazla numara içermeyen, orta karar bir film "O'nun Hikayesi".

En son Ali Özgentürk'ün "Görünmeyen"in de karşımıza çıkan Udo Kier, gencecikken de oyun gücü denen şeyden pek nasiplenmemiş. Erdemsizlikle kırbaçlanan kadını canlandıran Corinne Clery de hem iyi oyuncu değil, hem de ayıptır söylemesi, Sylvia Kristel'in eline su dökmekten hayli uzak. Geriye yer yer gösteriş kazanan bir öykü, Pierre Bachelat'nın okşayıcı müzikleri, Corinne Clery'nin çoğu seyirciyi tahrik edici gelebilecek iniltileri ve kadın bedeninin nesneleştirilip erkek mülkiyetinin değersiz bir parçası haline getirilmesine en ufak bir eleştiri bile yöneltmeyen tuhaf bir modernizm tanımı kalıyor.

Türk sinemasına kadar uzanan çok sayıda taklidi yapılan, sadizm ve mazoşizm üzerine bir giriş dersi kıvamındaki "O'nun Hikayesi", kült-klasik mertebesine ulaşmış pek çok benzerinin aksine birkaç kez seyredilmeyi gerektirmeyen, doğrusunu söylemek gerekirse yaklaşık 25 yıl aradan sonra ikinci kez seyrettiğimde de hayal kırıklığına gidermeyen bir film...

 O'nun, Sir Stephan'ın hizmetçisi kadınla göz göze gelmesi, filmin en başarılı anı sayılabilir.

 İkinci fotoğraf çekimi sırasında O'ya poz veren mankenin hareketleri, çok komik.

ORJİNAL ADI Histoire D'O

YÖNETMEN Just Jaeckin

OYUNCULAR Corinne Cléry, Udo Kier, Anthony Steel, Jean Gaven

YAPIM/SÜRE 1975 Fransa-Batı Almanya-Kanada, 93 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD İng. (T.A.)

ŞİRKET As Sanat (Tepe)

1970'lerde erotik sinemanın markalarından biri haline gelen Jaeckin'in en tepki toplayan işiydi "O'nun Hikayesi".

DEMİR LEYDİ

ORJİNAL ADI The Iron Lady

YÖNETMEN Phyllida Lloyd

OYUNCULAR Meryl Streep, Jim Broadbent,

Richard E. Grant, Susan Brown

YAPIM/SÜRE 2011 İngiltere-Fransa, 105 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1,

5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Chantier)

Meryl Streep'e
üçüncü Oscar'ını
getiren film, ne yazık
ki 'sığ' bir Thatcher
portresi çiziyor.

Ü LKENİN YOKSUL KESİMİNDEN GELİP, BAKANLIK YAPTIKTAN SONRA SAĞ-muhafazakar partinin liderliğine, oradan da başbakanlığa terfi eden, sistem olarak çökmüş bir halde teslim aldığı ülkeyi liberal politikalarla kapitalizmin dişlileri arasına sokan, ortadireği yok edip zengini daha zengin, fakiri daha da fakir hale getiren, her türlü sosyal hak talebini şiddetle bastıran bir lider... Bir kuşak için hayli tanındık, hatta 'yerel' bir figürü bile çağrıştırmış olabilir bu giriş... Fark etmiyor. Zaten 'yeni sağ' ve muhafazakarlığın en azgın dönemi sayılan 1980'lerin 'Mahşerin Dört Atlısı'ydı hepsi de. İngiltere'de Margaret Thatcher ne ise Amerika'da Ronald Reagan, Kanada'da Brian Mulroney ne ise Türkiye'de Turgut Özal o idi zaten...

Bu yıl Oscar'larda adı cıralanan, makyaj ve kadın oyuncu dallarında ödül alan "Demir Leydi", daha çok gücünü Meryl Streep'in eşsiz oyun gücünden alıyor. Tabii üzerine makyaj da eklenince, sanki gerçekten karşımızda Thatcher varmış hissine kapılıyoruz. Ancak filmin gerisi,

hızlandırılmış bir 'resimli roman'ı andırıyor. Soğuk Savaş'a, komünizme, IRA'ya, işçi sınıfına bakışını satır aralarında veya döneme ait gerçek haber görüntüleriyle öğreniyoruz. İngiltere'de 1979-1990 arası 11 yıl başbakanlık yapan ve aldığı sert-radikal kararlarla sadece ülkesinin değil, dünyanın da kaderini etkileyen, bu yüzden 'Demir Leydi' lakabıyla anılan Thatcher'ı yaşlılık haliyle görüyoruz başta. Daha sonra ileri-geri sıçramalarla geçmişinden kesitler izliyoruz. Falkland Adaları için savaş çıkarmayı bile göze alan, bir bakkal kızı olarak hırslı ve azmiyle geldiği 'zirve'de sağ görüşünden ödün vermeden ülkesini 'kendince' refaha taşıyan Thatcher, maalesef ki derinlikli bir portre olarak çizilemiyor filmde. Olsun, dönemi anlamak ve Thatcher politikalarının ne yaralar açtığını görmek için de "Trainspotting" i izlersiniz belki bu vesileyle... [1]

1979'dan beri tam 17 kez Oscar'a aday olan ve üçüncü kez ödülü alan Meryl Streep, bu gidişle Oscar'larda rekor kırarak gibi...

"Zoraki Kral"dı, "Demir Leydi"ydi derken, seneye de Oscar'larda "Churchill"i göreceğiz sanırız.

7.

7. SİNEMARDIN ULUSLARARASI MARDİN FİLM FESTİVALI

SİNEMARDIN

7TH SINEMARDIN INTERNATIONAL MARDIN FILM FESTIVAL
8-15 HAZİRAN - JUNE 2012

WWW.SINEMARDIN.COM.TR

SİNEMARDIN

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

T.C. BAŞBAKANLIK
TANITMA FONU

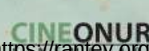
MARDİN VALİLİĞİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

DİKA

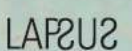
CINEONUR

ŞEHİR IŞIKLARI

PROCON

LAP2U2

Bir Uzun Mesafe Festivalcisinin Anıları Sinema Günleri'nden İstanbul Film Festivali'ne

Hülya Uçansu

1 - Reha Erdem'den iki film birden

Türkiye sinemasının yaratıcı yönetmenlerinden Reha Erdem, şu sıralar yeni filmi "Şarkı Söyleyen Kadınlar"ı çekiyor, İstanbul Büyükşehir'de. Ama bu çalışması, önümüzdeki sezon izleyeceğimiz ikinci Erdem filmi olacak. Çünkü yönetmen, sonbaharda da bir Kürt kızının hikayesini anlattığı "Jîm"i (Hayat) çekti. Kürt sorununun güncelliği düşünüldüğünde "Jîm" in şimdiden pek bir merak uyandıracığını düşünmek hiç de zor değil!

2 - Yeşim Ustaoglu'ndan aşk filmi

Bir başka önemli yönetmenimiz Yeşim Ustaoglu'nun son filmi "Araf" da daha şimdiden merak uyandıran filmlerden. Özcan Deniz ile Neslihan Atagül'ün başrolleri paylaştıkları filmde, kamyon şoförüne âşık olan genç bir kadının

öyküsünü izleyeceğiz. "Ne zaman izleyeceğiz?" dersiniz henüz bir tarih öngörülemiyor. Ama muhtemel, Ustaoglu filmini bir festivalde açacak.

3 - Rekin Teksoy'dan son kitap

O güzel ustamız Rekin Teksoy yaşamını yitirdi, ama yine bize son bir kitabıyla kılavuz olacak... Hayata veda etmeden önce son kitabı "Ansiklopedik Sinema Sözlüğü"nü çalıştığı Oğlak Yayınevi'ne teslim etti Rekin Hoca. Yayınevi, kitabın ne zaman yayımlanacağına dair net bir tarih veremiyor henüz. Ama sonbaharda yayımlanması planlanıyor.

4 - Bir kitap da Hülya Uçansu'dan

İstanbul Film Festivali'ni 25 yıl yöneten Hülya Uçansu'nun üzerimizde emeği çoktur. Çünkü bugün birçok yönetmen ve sinema yazarının yetişmesini sağlayan

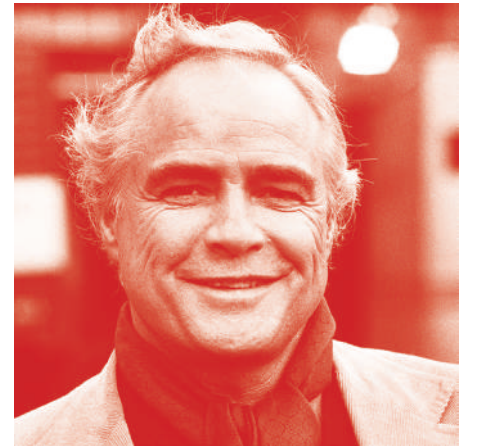
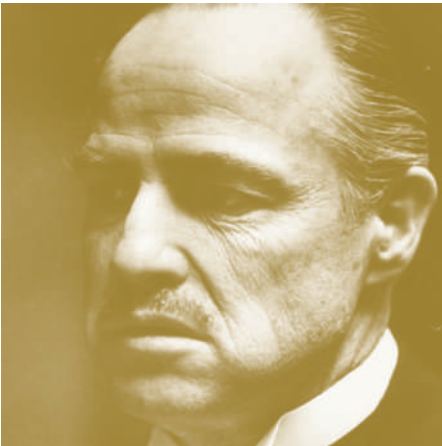
festivalin vizyonunu yıllarca Hülya Hanım belirledi. Hülya Hanım, anılarını haftaya Doğan Kitap'tan çıkacak "Bir Uzun Mesafe Festivalcisinin Anıları: Sinema Günleri'nden İstanbul Film Festivali"nde anlatıyor. Festivalin, yokluktan bu günlere nasıl geldiğinin, sinema kültürü denilen olgunun nasıl yeşertildiğinin, kişisel özverinin öyküsü biraz da bu kitap. Kaçırılmak olmaz!

5 - Bardağın dolu tarafı, Akademi kuruldu

Yeşilçam Film Akademisi Ödülleri geçen hafta dağıtıldı. "Bir Zamanlar Anadolu'da"ya kucak dolusu ödül verilirken tören çok tartışıldı. Ama biraz da bardağın dolu tarafından bakmakta fayda var. Tamam, tören organizasyonu pek fenaydı ama kaç yıldır dillendirilen 'Akademi'nin kurulduğu da aynı törende ilan edildi. Ama nedense bu ilan es geçildi. Oysa geçmiş yıllar hatırlanırsa, törenin başarısızlığı bile gölgede bırakacak bir gelişme 'Akademi'nin kurulması.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ Kapri Yıldızı (Under Capricorn), Ingrid Bergman için yapılmıştı, öykünün bir kadın için yazıldığını düşünmüştüm. Ama daha sakın bir kafayla düşünmüş olsaydım, asla kostümlü bir film çekmeye çalışmazdım.”

Alfred Hitchcock